

ETNOLOGIJA IN ANTROPOLOGIJA V MEHIKI

Avtorica v prispevku na kratko prikaže razvoj etnologije v Mehiki in njeno povezavo z antropologijo. Podobno kot danes slovenske so mehiške etnologe že pred desetletji pestili metodološki problemi glede vsebinske in terminološke razmejitve med strokama. V Mehiki so bili tovrstni problemi toliko bolj aktualni zaradi nenehnega vpliva različnih tujih šol, ki so sooblikovale nacionalno vedo. Mehika je zaradi etnične in kulturne pestrosti za zunanji svet precej zanimiva in tako obema strokama že od začetka ponuja ugodna tla za razvoj in preverjanje najrazličnejših teorij o človeku.

Če izpustimo dela zgodnjekolonijalnih kronistov,¹ potem lahko rečemo, da se je **etnologija** začela v Mehiki razvijati po letu 1890, ko je **Carl Lumholtz** naredil prve sistematične terenske raziskave med skupinami *Huichol*, *Tarahumara*, *Pápago* in *Cora*. Carl Lumholtz ni bil niti etnolog niti antropolog, pa tudi Mehikanec ne. Bil je prirodoslovec norveškega rodu, njegove ekspedicije je plačal *American Museum of Natural History*, kljub temu pa ga imajo mehiški etnologi za začetnika etnologije v Mehiki, saj njegovo delo *El México desconocido* ali *Unknown Mexico* (1902) predstavlja začetek sodobnega etnološkega ustvarjanja na mehiških tleh.

V obdobju med letoma 1890 in 1910 so na območju Mehike raziskovali večinoma tuji znanstveniki, najpogosteje prirodoslovci: med letoma 1889 in 1904 je francoski kemik **Leon Diguët** preučeval etnične skupine v Sierrri Madre Occidental in Baji Californiji. Njegova zbrana dela hranijo v *Musée de l'Homme*. Profesor z Univerze v Chicagu **Frederick Starr** je preučeval etnične skupine v Puebli, Oaxaci, Chiapasu in na Yucatanu. Nemški geograf in etnolog **Karl Sapper** z Univerze v Tübingenu je med letoma 1897 in 1900 napravil prve pomembne raziskave med Maji in Sokeji v Chiapasu in na Yucatanu. **Alfred Tozzer** pa je med letoma 1903 in 1905 raziskal življenje in kulturo Lakandonec - med mnogimi drugimi raziskovalci, ki jih na tem mestu ne omenjamo.

V približno istem obdobju zasledimo tudi pionirje mehiške nacionalne etnologije oz. etnografije: dr. **Nicolas Léon** je začel leta 1905 z etnološkimi in lingvističnimi raziskavami med Indijanci Popoluca. Dr. Léon je v *El Museo Nacional* vodil etnološki seminar in objavljaj v muzejskih *Anales*. V *Anales* sta 1907 leta objavila krajšo monografsko študijo o Indijancih Nahua iz Jalisca tudi **Carlos Macías** in **Alfonso Rodríguez**; **Miguel Othón de Mendizábal** pa je prav takrat začel preučevati religiozni sinkretizem znane romarske poti v Chalmi. Vsi štirje so bili vezani na muzejsko delo in ob-

javljanje v muzejskem zborniku.

Predmet etnologije so bile sprva le tiste etnične skupine Mehike, ki so jih zaradi različnih faktorjev pojmovali kot **domorodske**, tj. tiste, ki niso bile in se niso čutile identificirane z nacionalno družbo oz. niso bile integrirane vanjo; tiste torej, ki so bile zaradi ekonomske, lingvistične in religiozne drugačnosti pod večjim pritiskom eksploatacije s strani mestiške družbe in njenih interesov (Barbro Dalhgren Jordán, 1988: 83-84). Medtem ko so bile te iste skupine oz. njihove skupnosti za evropske etnologe zanimive zgolj iz akademskih razlogov, so za domače etnologe predstavljale tudi praktičen predmet raziskovalnega dela, izhajajoč iz perečih problemov nastajajoče sodobne družbe. Problem vsesplošne marginalnosti, zlasti pa ekonomske eksploitanosti indijanskih skupnosti, je eden ključnih problemov mehiške družbe od začetkov Kolonije do danes. Problem je postal posebej pereč v drugi polovici 19. stoletja, ko je razlika med sodobnim tržnim gospodarskim sistemom nacionalne države in socialno-ekonomsko zaprtostjo lokalnih skupnosti postala neobvladljiva.

Medtem ko predstavlja Indijanec za evropskega raziskovalca **družbeno neobremenjeno drugačnost**, predstavlja za mehiškega raziskovalca nujno **družbeno obremenjeno drugačnost**. V Mehiki Indijanec ni nikoli poosebljal "dobrega divjaka", tudi kot simbol nove mestiške države ne. Kot predkolonialni prežitek predstavlja v ideologiji moderne države edini konkretni predmet **identifikacije ameriške drugačnosti** v primerjavi z Evropo. In če so evropski etnologi med mehiškimi domorodci oblikovali in preverjali nove teorije o človeku in njegovi kulturi, so se mehiški etnologi iz zgoraj omenjene konkretne soočenosti z družbeno realnostjo kmalu začeli boriti za **pravilno vrednotenje indijanskih skupnosti** in njihove kulture. Kljub močnim vplivom evropskih in severnoameriških metodoloških tokov pozna mehiška nacionalna etnologija samostojno pot, ki sloni na specifični družbeni praksi.

Razvoj mehiške etnologije in antropologije je vezan na revolucijo in njene ideološke, politične in socialne spremembe. Nova socialna politika je vrnila lokalnim indijanskim skupnostim del skupnih zemljišč, uvedla zakonsko-pravno enakost Indijancev in pripomogla k revalorizaciji avtohtone kulture nasploh. Problemi še zdaleč niso bili rešeni, začele so se uveljavljati le nove tendence k reševanju vse večjih socialnih prepadov sodobne družbe, zlasti k razvoju njene globalne integracije. Pri tem imajo etnologi in antropologi s svojo akademsko in aplikativno angažiranostjo precej specifično vlogo. V prvi polovici 20. stoletja so v Mehiki ustanovili lepo število institucij, ki naj bi sodelovale v integracijski politiki zmerne asimilacije lokalnih skupnosti, tisti politiki, ki naj bi si prizadevala k čim večji ohranitvi avtohtone kulture s čim

1 *Dela Sahagúna, Bernala de Castille, Diega de Lande, Motolinee* in drugih španskih kronistov šestnajstega in sedemnajstega stoletja ne predstavljajo le neprecenljivih zgodovinskih virov: nekatera med njimi, kot na primer Sahagúnova *Historia General de las cosas Nueva España* in *Diálogos azteca-españoles* (1524), si zaslužijo imena pravih znanstvenih študij. Danes si jih prilaščajo tako etnologi kot zgodovinarji, etnohistoriki in antropologi.

manjšim akulturacijskim pritiskom nacionalne družbe. Leta 1948 sta bila ustanovljena *Instituto Internacional Indigenista* in *Instituto Nacional Indigenista*, ki sta začrtala smernice indigenistične politike in njej zavezane "kompromisne antropologije". Indigenizem rodi precej velikanov mehiške etnološke in antropološke misli: **Alfonso Caso**, prvi direktor INI, več kot dvajset let energično vodi asimilacijsko politiko in podpira aplikativnost vseh antropoloških ved, saj je sam po stroki arheolog, in **Gonzalo Aguirre Beltrán**, prvo teoretsko krmilo indigenizma, razvije v svoji knjigi *El proceso de aculturación* (1957) konceptualno-metodološko osnovo indigenistične antropologije. Znotraj indigenizma se oblikuje tudi druga velika imena mehiške etnologije, kot so **Alfonso Villa Rojas**, **Julio de la Fuente** in **Ricardo Pozas**.

Antropologija, nastala znotraj indigenizma, je bila in je v službi nacionalne politike in v interesu države. Imenujejo jo tudi "kompromisna" antropologija. Ta aplikativna smer si je poiskala teoretično-metodološko osnovo v kulturnoantropološki šoli, ki je njenemu družbeno angažiranemu značaju najbolj ustrezala. Koncept **kulturne antropologije** je v Mehiko prenesel **Franz Boas**. Leta 1910 je v Ciudadu de México ustanovil *Escuela Internacional de Arqueología y Etnología* in bil njen prvi ravnatelj. Zaradi revolucije se je moral ravnateljstvu odpovedati, kljub temu pa je bil njegov vpliv daljnosežen. Holistično-integralen znanstveni pristop kulturološke šole, ki je ustrezal mehiški nacionalni politiki, je izšel iz neokantovstva in pojmuje kulturo kot homogeno celoto, izražajočo se v navadah, vedenju in miselnih formah nekega naroda. Antropologija, ki to kulturo kot celoto preučuje, je bila po Boasu **integralna znanost**, ki so jo sestavljale naslednje discipline: **fizična antropologija**, **arheologija**, **etnologija** in **lingvistika**, discipline torej, ki so celoto zajemale fragmentarno. Kasnejši razvoj mehiške antropološke znanosti je dodal še dve, **socialno antropologijo** in **etnohistorijo** ali zgodovino etničnih skupin.

Kulturnoantropološki koncept zaznamuje mehiško antropologijo z dveh plati: teoretično in institucionalno-organizacijsko. Teoretičen vpliv ima rezultate v Beltránovi razlagi kulture, koordinacijski politiki indigenizma in številnih monografskih študijah petdesetih in zgodnješestdesetih let. Drugi vpliv pa zaznamuje organizacijo mehiških strokovnih institucij, ki so **integralnega značaja**: večina muzejev, inštitutov in univerz združuje osnovne antropološke discipline - v obliki oddelkov - pod isto streho in skupnim imenom **antropologija** (*Escuela Nacional de Antropología e Historia*, ustanovljena leta 1939, *Instituto Nacional de Antropología e Historia*, ustanovljen sredi šestdesetih let, in *Museo Nacional de Antropología*, ustanovljen leta 1964, na primer).

Dr. **Emanuel Gamio** je bil v mehiških akademskih krogih prvi, ki je prevzel Boasov kulturnoantropološki koncept in ga prenesel v domačo prakso. Nadaljeval je Boasovo upravljanje *Escuela Internacional*. Leta 1920 je začel izdajati revijo **Ethnos**, pod njegovim vodenjem pa je leta 1922 izšla prva mehiška interdisciplinarna monografija *La Población del Valle de Teotihuacán*. Dr. Gamio je vzgojil vrsto že zgoraj omenjenih indigenistov in močno vplival na konceptualno-organizacijsko zasnovo antropološkega muzeja. Prav njemu pa je po eni strani očitala stara mehiška etnografska šola, da preveč širi dotedanje strokovne okvire, po drugi strani pa so mu očitale novo nastajajoče socialne smeri, da z ameriškim kulturnoantropološkim konceptom podpira nacionalno politiko in interese države (zato "kompromisna antropologija").

Tako daljnosežnih posledic, kot jih je v mehiški stroki začrtala Boasova kulturnoantropološka šola, ni povzročila

nobena kasnejša severnoameriška smer, ki je praktično ali teoretično posegla na mehiški teren. Omenimo le najvidnejše: v začetku tridesetih let prodre v Mehiko **funktionalistična** šola. Njeni najeminentnejši predstavniki so bili metodološko vezani na mehiška tla: **Robert Redfield** s svojo metodo stacionarnega raziskovanja v Tepoztlanu, **Parsons** v Mitli, **Bennett** in **Zingg** pa med Tarahumara. Po zgledu njihovih monografskih študij je naredil **Julio de la Fuente** monografijo Yalalaga, **Alfonso Villas Rojas** pa vrsto svojih monografskih del o Majih in Sokejih, ki še danes predstavljajo dobro osnovo vsake specializirane raziskave. Medtem ko je imela funkcionalistična šola večjo odmevnost med raziskovalci jugozahodne Mehike, je imel **Kroeber** s svojo kalifornijsko šolo iz **Berkeleya** večji vpliv med raziskovalci mehiškega severa - Sonore in Sinaloe. Tretja velika severnoameriška antropološka šola, ki je vplivala na mehiško nacionalno vedo, je prišla v tridesetih letih z Univerze **Tulane**. **Franz Blom** in **Oliver La Farge** sta v Chiapasu ustanovila celó svoj raziskovalni center. Prav v Chiapasu je v šestdesetih in sedemdesetih letih izvedla harvardska univerza velik raziskovalno-aplikativen interdisciplinarni projekt *Harvard-Chiapas Project*, ki ga je vodil prof. dr. **Evon Vogt**, v njem pa je sodelovalo prek sto znanih antropologov in študentov antropologije. Aplikativne raziskovalne projekte izvaja na območju Chiapasa tudi univerza **Stanford**.

Kljub veliki ideološki in strokovni izpostavljenosti Mehike severnoameriškem vplivu, se je mehiška znanstvena misel že od samih začetkov orientirala bolj po evropskih teoretičnih in metodoloških tokovih; evropski etnologi pa so prek svojih društev tudi uradno sodelovali v akcijah mehiških etnologov, arheologov itd. Že v začetku stoletja sta bili ustanovljeni *Alianza Francesa* in *Asociación Mexicana-Alemana*. Kasneje se je oblikovalo še več podobnih mednarodnih društev. Leta 1919 so začeli mehiški etnologi in antropologi skupaj z *Nemško-mehiškim društvom* izdajati strokovno revijo **México antiguo**, ki je poleg **Méxican Folkways** (1925-33) širila interdisciplinarni strokovni pristop. Odločilnega pomena za nadaljnji razvoj stroke pa ima prihod nemškega profesorja Paula Kirchoffa v letu 1936.

Paul Kirchoff Wentrup (1900-1972), nemški etnolog judovskega porekla, je končal študij ekonomije, filozofije in teologije v Berlinu, Freiburgu in Leipzigu in leta 1931 v Berlinu doktoriral iz etnologije. Delo je začel v Berlinskem etnografskem muzeju, nadaljeval pa kot raziskovalec na Univerzah v Londonu, Dublinu, Parizu in New Yorku (Columbia). Leta 1936 je prvič gostoval na etnološki katedri Nacionalnega muzeja v Ciudad Mxicu. Zaradi judovskega porekla in članstva v Nemški komunistični stranki pa je leta 1939 prevzel mehiško državljanstvo. Že leta 1937 je bil član ustanovne skupine *Departamento de Antropología de la Escuela Nacional de Ciencias Biológicas del Instituto Politécnico Nacional*, istega leta tudi soustanovitelj antropološkega društva *Sociedad Mexicana de Antropología*, in leta 1939 tudi soustanovitelj antropološke šole, ki že več kot pol stoletja vzgaja in oblikuje generacije mehiških etnologov, antropologov, arheologov in zgodovinarjev - *Escuela Nacional de Antropología e Historia*. Nato je nekaj časa gostoval v Združenih državah Amerike, po vrnitvi v Mehiko leta 1957 pa se je priključil novo nastali *Sekciji za antropologijo* na *Instituto de Historia de la UNAM*. Prav iz te sekcije se je kasneje razvila osrednja raziskovalna ustanova *Instituto de Investigaciones Antropológicas de la UNAM* (Inštitut za antropološke raziskave pri Mehiški nacionalni avtonomni univerzi).

Paul Kirchoff je bil začetnik **nove etnološke šole** v Mehiki.

V nasprotju s prvotno etnografsko opisno smerjo *Nacionalnega muzeja* je nova etnologija začela proučevati globalne probleme mehiške družbe. Usmerila se je k socialni problematiki s ciljem odkrivanja in reševanja socialnih problemov in iskanja družbene integritete. Kirchoff je kot učenec Fritza Krauseja (predhodnika *ekonomske antropologije*) izšel iz kritike tako Bastiana kot Grabnerja in njegove *teorije kulturnih krogov*. V nasprotju s kulturno plastnostjo in prostorsko distribucijo kulturnih elementov govori Kirchoff o **kulturi kot strukturirani** celoti, v kateri so medsebojno prepleteni ekonomski, socialni in religiozni elementi. Etnologija je po Kirchoffu torej veda, ki to strukturo analizira (Brígida von Mentz, 1988: 232).

Kirchoff se je učil tako pri Krauzeju kot Sapirju, Malinowskem, Rivetu in Boasu, na njegovo strokovno izoblikovanje pa je vplivala tudi njegova življenjska usoda. Historični materializem, ki si ga je izbral tako za širši svetovni nazor kot ožjo znanstveno metodo, ga bistveno ločuje od predhodnikov, zaznamuje pa tudi kasnejše generacije mehiških etnologov in antropologov vse do danes. Če **premik** etnologovega zanimanja s kulturnih elementov na človeka, družbo in **socialno problematiko** Kirchoffa bistveno ločuje od mehiške etnografske šole Nacionalnega muzeja, potem ga od severnoameriškega modela kulturne antropologije ločuje zlasti **historični** pristop. Etnologija je po njem **historična veda**, še več, je del zgodovine same.

Medtem ko je nehistorično-holističen kulturnoantropološki pristop v prvih petdesetih letih veljal za dominantnega v akademskih krogih in v uporabi indigenistični antropologiji, so novi strokovni programi tako v okviru univerz in inštitutov kot v okviru INI-ja začeli v šestdesetih letih vedno bolj uveljavljati **socialno-historičen pristop**. V indigenizmu se to vidi v opuščanju arheoloških in fizičnoantropoloških študij in uvajanju socialno-antropoloških, etnohistoričnih in etnolingvističnih raziskav, v muzealstvu se vidi v večjem poudarku na zgodovini, v znanstvenoraziskovalnem delu pa v odpiranju novih, drugače usmerjenih ustanov. Leta 1967 je znotraj jezuitske univerze *Universidad Iberoamericana* **Angel Palerm** osnoval *Departamento de Antropología Social* in *Instituto de Ciencias Sociales*. Leta 1975 je ta isti Palerm ustanovil znotraj *Nacionalnega inštituta za antropologijo in zgodovino* tudi *Centro de Investigaciones Superiores del Instituto Nacional de Antropología e Historia*, ki je pod okriljem holistično zasnovane ustanove razvijal raziskave s področja socialne antropologije, etnolingvistike, zgodovine in etno-zgodovine. Ker pa se konceptualna modela inštituta CISINAH in INAH nista ujemala, se je CISINAH organizacijsko osamosvojil in dobil novo ime *Centro de Investigaciones Superiores en Antropología Social* ali CIESAS.

Za konec petdesetletne kulturnoantropološke dominacije v Mehiki imajo zasluge zlasti trije možje: **Paul Kirchoff**, ki je konec tridesetih oz. v začetku štiridesetih let s svojo historično **etnologijo** izvedel znotraj akademskih krogov popolno reformacijo stroke, **Aguirre-Beltrán**, ki je v petdesetih letih v indigenizem in akulturacijske študije vpeljal tudi **etnohistorične** dimenzije, in **Angel Palerm**, ki je z uvedbo **socialne antropologije** konec šestdesetih let tako močno vplival na vse stare holistično zasnovane antropološke institucije, da se je do začetka devetdesetih let njihov program bistveno spremenil. Ostala so le stara imena, staro okostje, znotraj katerega se odvijajo novi programi.

In kakšno je na koncu koncev razmerje med etnografijo, etnologijo, kulturno antropologijo in socialno antropologijo v Mehiki? **Etnografija** je deskriptivna veda o kulturnih feno-

menih, ki jo je v začetku stoletja uvedla šola Nacionalnega muzeja. Namenjena je bila zlasti urejanju zbirk in se je ohranila delno v muzealstvu, delno pa kot podlaga etnološkim, kulturnoantropološkim in socialnoantropološkim študijam.

Kulturna antropologija je ime za Boasov holističen pristop k raziskavam kulture; njegov koncept je na eni strani oblikoval metodologijo t.i. antropoloških ved (fizične antropologije, arheologije, etnologije in lingvistike), na drugi strani pa determiniral formiranje t.i. nacionalnih institucij po integralnem modelu, ki je kljub vsebinsko-programskim spremembam viden še danes. Etnografija in kulturna antropologija pristopata h kulturi prek kulturnih fenomenov in njihove razlage, ena deskriptivno, druga analitično, ena fragmentarno, druga holistično; obe pa sta se oblikovali pred mehiško revolucijo in sta dandanes že preteklost. V primerjavi z njima pristopata **etnologija** - definirana in oblikovana konec tridesetih let - in **socialna antropologija** - definirana in oblikovana konec šestdesetih let - h kulturi prek socialne strukture, prek človeka in njegovih družbenih dimenzij. Medtem ko etnologija preučuje socialne, etnične in kulturne probleme različnih etničnih skupin (večinoma indijanskih) v sklopu mehiške nacionalne integritete, preučuje socialna antropologija zlasti sodobne akulturacijske probleme ruralnega in urbanega mestiškega okolja. Ker sta zaradi aktualnih problemov mestiške in indijanske družbe, ruralnega in urbanega okolja Mehiki obe potrebni, obe tudi koeksistirata; le da najdemo etnologijo znotraj okvirov nacionalnih državnih institucij (*Universidad Nacional Autónoma de México, Instituto de Investigaciones Antropológicas, Instituto Nacional de Antropología e Historia, Instituto Nacional Indigenista* itd.), socialna antropologija pa znotraj socialnih, neodvisnih in privatnih inštitutov in univerz: *Centro de Investigaciones y Estudios Superiores en Antropología Social, Departamento de Antropología Social de la Universidad Iberoamericana, Departamento de Antropología Social de la Universidad Metropolitana* itd.)

Vidimo torej, da gre v mehiškem primeru etnografije, etnologije, kulturne antropologije in socialne antropologije za različne metodološke in metodične pristope, nastale iz različnih družbenih interesov in potreb v različnih časovnih obdobjih in postavljene z različnimi cilji. Vidimo tudi, da je predmet skozi čas enega stoletja spreminjal svoje dimenzije. Kljub nujnemu dopolnjevanju vseh štirih pa danes v Mehiki ne prihaja do morebitne terminološko-vsebinske zamenjave med etnologijo in socialno antropologijo, kakor bi bilo pričakovati, ampak se zgodi, da zaradi dolgoletnega institucionalnega pripadanja etnologije t.i. antropološkim ustanovam, marsikaterega etnologa še vedno pojmujejo kot kulturnega antropologa, čeprav je kulturna antropologija v Mehiki že nekaj časa v pokoju. Upokojila jo je zgodovina s svojim socialnim razvojem.

Če homo našli Slovenci, kljub različnim okoliščinam, v katerih se je razvijala stroka, v mehiškem primeru vsaj eno uporabno idejo, homo morda kdaj le lahko rekli "Naj živita ena ali druga!" Še bolj pa bo, če homo spoznali, da se lahko **dve stroki plodno dopolnjujeta**, seveda če sta predmetno in metodološko dovolj razviti. Samo, kako pa, če sta v krizi? In če se še enkrat povrnem v Mehiko, naj obnovim dialog z enim od uspešnejših "antropologov":

"Ali se ti ne zdi, da je antropologija danes v hudi krizi?"

"Naj te ne skrbi, antropologija je vedno v krizi, zato sem nekaj časa etnolog, ko pa mi je dovolj nemirnega življenja med Indijanci, se prelevim v arheologa. Na piramidah je vedno ustvarjalni mir. Veš Mári, antropologija ni nikoli v krizi, v krizi smo mi sami."

In prav ta kriza, ki rojeva ustvarjalnost, rodi končno tudi mir.
"Que viva!"

LITERATURA

- DALHGREN JORDÁN, Barbro 1988: La etnología. V: La antropología en México. Panorama histórico 5. INAH. México, str. 83-111.
- GARCÍA VALENCIA, Enrique Hugo 1995: Spanish social anthropologists in Mexico. V: Han F. VERMEULEN in Arturo Alvarez ROLDÁN (ur.), Fieldwork and Footnotes. Studies in the History of European Anthropology. Euro-

pean Association of Social Anthropologists. London, str. 219-234.

- JIMÉNEZ CASTILLO, Manuel 1988: Introducción. V: La etnología. Temas y tendencias. 1. Coloquio Paul Kirchoff. IIA-UNAM. México, str. 15-19.
- MEDINA ANDRÉS, Carlos García Mora 1983: La Quiebra Política de la Antropología Social en México 1. IIA-UNAM. México.
- MENTZ, Brígida von 1988: Los aportes de la etnología alemana. V: La antropología en México. Panorama histórico 5. INAH. México, str. 223-251.

Summary

ETHNOLOGY AND ANTHROPOLOGY IN MEXICO

Mojca Terčelj

In this contribution the authoress presents the development of ethnology in Mexico and its connection with anthropology. Decades ago the Mexican ethnologists were pressed by methodological problems concerning demarcation between the two professions in contents and terminology - which seems very similar to the present situation in the Slovene ethnology. In Mexico this kind of problems were even more topical because of the continual influence of foreign schools that contributed to forming the national science. Because of its ethnic and cultural variegation Mexico is very interesting for the outer world and so both the professions have from the very beginning been offered favourable ground for the development and examination of the theories about humankind. In the Mexican case of ethnography, ethnology, cultural anthropology and social anthropology it is all about various methodological and methodical approaches that have resulted from different social interests and needs in different periods of time, and have been set up with different aims. But in spite of the necessary supplementing of all the four, the eventual contents-terminology exchange between ethnology and cultural anthropology has nowadays not occurred in Mexico although one would expect that. Moreover, it happens that due to several years of institutional belonging of ethnology to the so-called anthropological institutions many ethnologists are still considered as cultural anthropologists, although it is long ago since cultural anthropology in Mexico was retired. It was history that caused its retirement; history with its social development. Ethnography in Mexico is a descriptive science about the cultural phenomena. It was established at the beginning of the century by the school of the National Museum. It was intended especially for putting collections in order and has been preserved partly in museology and partly as the basis for ethnological, cultural-anthropological and social-anthropological studies. Cultural anthropology is the name of Boas's holistic approach to the researches of culture. On the one hand his concept formed methodology of the so-called anthropological sciences (physical anthropology, archaeology, ethnology and linguistics), while on the other hand it determined the formation of the so-called national institutions according to the integral model which can still be seen despite the changes of contents and programme. Ethnography and cultural anthropology approach culture through cultural phenomena and their explanations; one descriptively, the other analytically, one fragmentary, the other holistically, yet both were shaped before the Mexican revolution and are nowadays considered past time. With comparison to them ethnology - defined and formed at the end of the thirties - and social anthropology - defined and formed at the end of the sixties - approach culture through social structure, through man and his social dimensions. While ethnology studies social, ethnic and cultural problems of different (mostly American-Indian) ethnical groups in the frames of Mexican national integrity, social anthropology is especially concerned with the contemporary acculturation problems in the mestizos' rural and urban environment. Since because of the topical problems of the mestizos' and Indians' society, rural and urban environment, Mexico needs both of them, they both co-exist, just that ethnology can be found within the frames of national state institutions, while social anthropology is within social, independent and private institutes and universities.